

DON WINSLOW STAD IN AS

Vertaling Catherine Smit

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Samburu, Inc
Oorspronkelijke titel: *City in Ruins*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Catherine Smit
Omslagontwerp: Falcinelli & Co
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Silas Manhood / Trevillion Images
Foto's binnenwerk: Virrage Images; Miune; schmaelterphoto; davemattera;
Martins Vanags / Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1535 4
ISBN 978 94 027 7190 9 (e-book)
NUR 330
Eerste druk september 2024

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Danny heeft een onvoldaan gevoel.

Door het raam van zijn kantoor kijkt hij omlaag naar de Strip in Las Vegas en vraagt zich af waar die ontevredenheid vandaan komt.

Nog geen tien jaar geleden, denkt hij, vluchtte hij met zijn achttien maanden oude zoontje en zijn dementerende vader in een avondse auto weg uit Rhode Island. Alles wat hij bezat had hij in de achterbak gepropt. Nu is hij mede-eigenaar van twee hotels aan de Strip, woont hij in een kast van een huis, heeft hij een tweede huis in Utah en kiest hij op kosten van het bedrijf elk jaar een nieuwe auto uit.

Danny Ryan is multimiljonair, iets wat hij zowel grappig als onwerkelijk vindt. Hij had nooit gedacht – en dat geldt trouwens voor iedereen die hem vroeger kende – dat hij ooit een nettowaarde zou hebben die zijn maandelijkse salaris te boven ging, en al helemaal niet dat hij zou gelden als een van de machtigste mannen van Las Vegas.

Wie niet gelooft dat het leven grappig is, denkt Danny, heeft geen gevoel voor humor.

Hij herinnert zich nog dat hij zich rijk voelde als er een briefje van twintig dollar in de kontzak van zijn spijkerbroek zat. Nu draagt hij maatpakken en heeft hij in zijn binnenzak een geldclip met daarin duizend dollar of meer voor de dagelijkse uitgaven. Danny weet nog goed dat Terri en hij het vroeger al heel wat vonden als ze op vrijdagavond ergens Chinees konden gaan eten. Nu dineert hij vaker dan hem lief is bij sterrenrestaurants, een van de oorzaken van het zwembandje dat zich rond zijn middel begint te vormen.

Als iemand hem vraagt of hij op zijn gewicht let, dan antwoordt hij meestal dat hij ook wel weet dat er een buikje over zijn riem heen hangt; precies de vijf kilo die hij is aangekomen doordat hij nu zoveel tijd achter een bureau doorbrengt.

Zijn moeder heeft geprobeerd hem aan het tennissen te krijgen, maar hij heeft geen zin om achter een bal aan te rennen, het ding over het net te mepen om hem meteen weer terug te krijgen. Golfen doet hij niet, want ten eer-

ste is dat oersaai, en ten tweede associeert hij die sport met dokters, advocaten en beurshandelaren, wat hij allemaal niet is.

De Danny van vroeger keek neer op dat soort mannen, hij vond het maar verwende types. Hij trok zijn muts over zijn ongekamde haar, hees zich in zijn oude wollen jas, griste met een gevoel van trots zijn in een bruine papieren zak verpakte lunch mee en ging naar zijn werk in de haven van Providence. Hij was een man die weggelopen leek uit een song van Springsteen. Nu luis-tert hij naar *Darkness* op een peperdure stereotoeren van Pioneer.

Toch eet hij nog altijd liever een cheeseburger dan wagyu-biefstuk, verkiest hij een portie goeie fish-and-chips (nergens in heel Las Vegas te krijgen, trouwens) boven zeebaars uit Chili. En de weinige keren dat hij weg moet, pakt hij niet het vliegtuig van het bedrijf, maar boekt hij een lijnvlucht.

(Eersteklas, dat wel.)

Zijn zoon baalt er enorm van dat hij de Learjet van het bedrijf nooit gebruikt. Danny snapt dat wel – welke tienjarige droomt er nou niet van om op reis te gaan met een privéjet? Danny heeft Ian beloofd dat het er op de eerstvolgende vakantie naar een verafgelegen bestemming van gaat komen. Hij zal zich er wel schuldig over voelen.

‘Dan is een echte *chowderhead*,’ zei zijn partner Dom Rinaldi een keer. Hij bedoelde dat Danny een echte New Englander was, een simpele ziel die alles afwijst wat ook maar enigszins naar luxe neigt.

Danny had geen zin om erop in te gaan. ‘Probeer hier maar eens een kom lekkere vissoep te krijgen. Niet die romige babykots die ze hier serveren, maar échte chowder met heldere bouillon.’

‘Je hebt vijf topkoks in dienst,’ zei Dom. ‘Je hoeft maar een kik te geven of ze bereiden chowder voor je met de voorhuiden van zeldzame Peruaanse padden.’

Klopt, maar dat zou Danny nooit doen. Zijn koks hebben één heldere taak: eten klaarmaken waar de gasten van houden.

Daar verdient hij zijn poen mee.

Hij staat op, gaat voor het raam staan – getint glas om de eeuwige zon boven Las Vegas te weren – en kijkt naar het Lavinia Hotel daar beneden.

Het oude Lavinia, denkt Danny, het laatst overgebleven hotel uit de ‘gouden’ jaren vijftig – een relikwie dat maar net het hoofd boven water wist te houden. Het beleefde glorie-dagen in het tijdperk van de Rat Pack, de mafia, showgirls, zwart geld en telkamers waar geld werd afgeroomd.

Als die muren konden praten, denkt Danny, dan zouden ze zich beroepen op hun zwijgrecht.

Nu staat het te koop.

Tara, Danny's bedrijf, heeft de twee panden direct ten zuiden ervan al gekocht, inclusief het gebouw waarin hij zich nu bevindt. Een concurrerend bedrijf, Winegard, bezit de casino's aan de noordzijde ervan. Wie de nieuwe eigenaar van het Lavinia ook wordt, hij zal de meest prestigieuze locatie van de Strip in handen hebben. En dat wil wat zeggen in Las Vegas, waar prestige belangrijker is dan wat ook.

Vern Winegard heeft de koop bijna rond, weet Danny. Misschien maar beter ook, Tara doet er goed aan niet overhaast uit te breiden. Aan de andere kant, het is de enige locatie aan de Strip die nog beschikbaar is en...

Hij drukt op de zoemer en zegt tegen Gloria in het aangrenzende kantoor: 'Ik ga naar de sportschool.'

'Moet ik je uitleggen hoe je daar komt?'

'Haha.'

'Je weet dat je vandaag een lunch hebt staan met Mr Winegard en Mr Levine?'

'Nu wel,' zegt Danny, maar hij wou dat het niet zo was. 'Hoe laat?'

'Halfeen,' zegt Gloria. 'Op de club.'

Danny doet niet aan golf of tennis, maar hij is wel lid van de Las Vegas Country Club. Want anders, zo hield zijn moeder hem voor, kun je in deze stad geen zakendoen.

'Daar moet je gewoon gezien worden,' zei Madeleine.

'Waarom?'

'Omdat het zo gaat in oud-Las Vegas.'

'Ik ben niet oud-Las Vegas,' zei Danny.

'Maar ik wel,' zei ze, 'en of je nou wilt of niet, in deze stad doe je zaken met oud-Las Vegas.'

Danny werd lid van de club.

'En het springkasteel wordt om drie uur geleverd,' zegt Gloria.

'Het springkasteel.'

'Voor Ians verjaardagsfeestje?' zegt Gloria. 'Zoals je weet is Ians partijtje vanavond.'

'Dat weet ik, ja,' zegt Danny. 'Maar dat springkasteel is nieuw voor me.'

'Ik heb er een besteld,' zegt Gloria. 'Een kinderfeestje zonder springkussen, dat kan niet.'

'Kan dat niet?'

'Het hoort erbij.'

Goed dan, denkt Danny, als het erbij hoort... Een vreselijke gedachte overvalt hem. 'Moet ik dat ding nog in elkaar zetten?'

‘Die mannen blazen het op.’

‘Welke mannen?’

‘De mannen van het springkasteel,’ zegt Gloria, die haar geduld begint te verliezen. ‘Dan, je hoeft alleen je gezicht te laten zien en wat te kletsen met de andere ouders.’

Danny heeft zo zijn twijfels. De gruwelijk efficiënte Gloria heeft dit feestje georganiseerd met zijn al even doelgerichte moeder, en dit tweetal vormt een onstuitbaar team. Als Gloria en Madeleine het op aarde voor het zeggen hadden – een taak die ze zonder aarzelen op zich zouden nemen – zou er geen werkloosheid zijn, geen oorlog, geen honger, geen epidemieën, geen pest en zou iedereen overal en altijd op tijd zijn.

En wat de omgang met de andere gasten betreft, Danny is altijd aardig, beleefd, charmant zelfs. Maar hij heeft er een handje van om er op feestjes stilletjes tussenuit te knijpen, zelfs als hij de gastheer is. Ineens valt het iemand op dat hij weg is, en dan blijkt hij in zijn eentje in een stil vertrek te staan of buiten rond te lopen. Het is zelfs meermaals voorgekomen dat hij, als het feest tot in de kleine uurtjes doorging, gewoon naar bed was gegaan.

Danny haat feestjes. Hij haat holle praatjes, gebabbel, hapjes, het staan en al die shit. Best balen, want zijn werk bestaat voor een groot deel uit sociaal doen. Hij kan het wel, hij is er zelfs goed in, maar hij vindt er niks aan.

Twee jaar geleden, bij de opening van het Shores-hotel, dat in krap drie jaar uit de grond was gestampt, was er een grandioos openingsfeest waarop Danny de grote afwezige was.

Hij hield geen van de speeches die avond, werd niet één keer gefotografeerd, en er werd gefluisterd dat Danny Ryan niet eens aanwezig was bij de opening van zijn eigen hotel.

Dat klopt niet – hij hield zich gewoon op de achtergrond.

‘Ian wordt tien,’ zegt hij nu. ‘Is hij niet een beetje oud voor een springkasteel?’

‘Je bent nooit te oud voor een springkasteel,’ zegt Gloria.

Danny verbreekt de verbinding en staart weer uit het raam.

Je bent veranderd, denkt hij.

Het zit hem niet alleen in die paar overtollige kilo’s, het glad achterovergekamde Pat Riley-haar, of dat hij pakken van Brioni draagt en niet van Sears, en manchetknopen in plaats van knopen. Vóór Las Vegas droeg je alleen een pak als je naar een huwelijk of begrafenis moest. (Gezien de gespannen situatie in New England in die periode was het vaker het laatste dan het eerste.) Het is niet alleen dat je een stapeltje bankbiljetten op zak hebt, dat je in een

restaurant nooit stress hebt over de rekening of dat er een kleermaker op kantoor langskomt met een meetlint en stofstalen.

Het gaat erom dat je van dit soort dingen geniet.

En toch is er die...

Ontevredenheid.

Waar komt dat knagende gevoel vandaan, vraagt hij zich af. Je hebt meer geld dan je ooit op kunt maken. Is het ordinaire hebzucht? Hoe heette die man ook alweer in die domme film? Die met een reptiel in zijn naam... die zei 'hebzucht is goed'?

Wat een onzin.

Danny kent zichzelf. Hij is verre van perfect, heeft het nodige op zijn kerfstok, maar hebzuchtig is hij niet. Vroeger zei hij weleens voor de grap tegen Terri dat hij best in zijn auto zou kunnen wonen, en dan zei zij: 'Veel plezier.'

Wat is er dan? Waar ben je naar op zoek?

Vastigheid? Stabiliteit?

Dingen die je vroeger nooit had.

Maar nu wel.

Hij denkt aan de Shores, het prachtige hotel dat hij heeft gebouwd.

Misschien ben je wel op zoek naar schoonheid. Een beetje schoonheid in dit leven. Want jouw portie lelijkheid heb je verdomme wel gehad.

Een vrouw die aan kanker stierf, een zoon die opgroeit zonder moeder.

Er zijn vrienden van je vermoord.

En dan de mensen die jij hebt vermoord.

Maar het is je gelukt. Je hebt iets moois opgebouwd.

Dus het is meer dan dat, denkt Danny.

Wees eerlijk tegen jezelf – je wilt meer geld, want geld is macht en macht is veiligheid. En te veilig bestaat niet.

Niet in dit wereldje.

2

Een keer per maand gaat Danny lunchen met zijn twee voornaamste concurrenten.

Vern Winegard en Barry Levine.

Barry had het geopperd, een goed idee. Hij bezit drie megahotels aan de oostkant van de Strip, tegenover die van Tara. Er zijn natuurlijk nog veel meer hoteleigenaren, maar deze drie hebben in Las Vegas een flinke vinger in de pap. En dus hebben ze gedeelde belangen en problemen.

Nu bespreken ze een federaal onderzoek dat hun boven het hoofd hangt.

Het Congres heeft de GISC in het leven geroepen, een commissie die de impact van de gokindustrie op de Amerikaanse samenleving gaat onderzoeken.

Danny heeft de cijfers paraat.

In de gokbranche gaat jaarlijks drie biljoen om – een omzet die zes keer hoger ligt dan die van alle andere vormen van entertainment bij elkaar. Het gokkende publiek spendeerde vorig jaar ruim zestien miljard dollar, waarvan 7 hier in Las Vegas.

En nu wint de opvatting terrein dat gokken geen onschuldig tijdverdrijf is maar een ziekte, een verslaving.

In de tijd dat gokken verboden was verdiende de georganiseerde misdaad er bakken met geld mee. Toen de illegale distilleerderijen na de drooglegging sloten, zetten criminelen vol in op allerlei gokactiviteiten. De maffia zat werkelijk overal en harkte bergen geld binnen met illegale kansspelen op elke straathoek, zwendel met paardenrennen, wedden op sportwedstrijden, en met poker, blackjack en roulette aan tafels in achterkamertjes.

Politici wisten dat en wilden natuurlijk een graantje meepikken. En toen landelijke en lokale overheden zich in de gokbranche drongen en hun eigen loterijen begonnen, verloor deze verborgen ondeugd veel van zijn duistere imago. Nevada was lange tijd de enige staat waar gokkers legaal konden plaatsnemen aan een speeltafel of konden wedden op de uitkomst van een wedstrijd; Las Vegas, Reno en Tahoe hadden in die tijd zo'n beetje het monopolie.

Inheemse Amerikanen, die mogelijkheden zagen voor hun reservaten,

begonnen hun eigen casino's te openen. Toen verschillende staten volgden, zoals New Jersey met Atlantic City, won het gokken snel terrein.

Nu hoeven mensen maar in een auto te stappen om hun huur of hypotheek te verspelen. Volgens sommige maatschappelijke instellingen is gokken net zo gevaarlijk als crack, en een gokverslaving een ziekte. En dus stelt het Congres nu een onderzoek in.

Danny is nogal sceptisch over het motief, hij vermoedt dat de overheid gewoon wil meeprofiteren. Er zijn zelfs al Democraten die overwegen een federale belasting van vier procent te heffen op gokwinsten.

Voor Danny zit 'm de pijn niet zozeer in een dergelijke belasting.

Zoals het er nu uitziet, krijgt de commissie alle ruimte om dagvaardingen uit te sturen voor hoorzittingen, om getuigen onder ede te verhoren, om administraties en belastingaangiften in te zien, om onderzoek te doen naar duistere nevenbedrijven en stille vennoten.

Zoals ik, denkt Danny.

Zo'n onderzoek kan de Tara Group om zeep helpen.

Mijn rol in de gokwereld zou uitgespeeld zijn.

Ik kan zelfs de bak in draaien.

Er staat heel veel op het spel.

De dreiging van zo'n dagvaarding is niet gewoon vervelend, is niet zomaar een 'probleem' - het is een kwestie van leven of dood.

'Een zíkete?' vraagt Vern. 'Kanker is een ziekte. Pólio is een ziekte.'

Polio, denkt Danny. Wie heeft het nou nog over polio? Maar hij zegt: 'We kunnen ons hier niet openlijk tegen verzetten. Dat lijkt verdacht.'

'Danny heeft gelijk,' zegt Barry. 'We moeten het voorbeeld volgen van de alcoholindustrie en de grote tabakjongens zodat -'

Vern is nog niet klaar. 'Wijs mij één speeltafel aan die iemand kanker heeft bezorgd.'

'We verspreiden boodschappen van algemeen nut over "verstandig gokken",' zegt Barry, 'we leggen brochures van Anonieme Gokkers in de kamers, geven financiële steun aan partijen die gokverslaving onderzoeken.'

Danny zegt: 'Ik vind het best om een mea culpa uit te spreken, om er wat geld tegenaan te gooien in lijn met wat Barry voorstelde. Maar deze commissie mag onder geen beding onze bedrijven binnenstebuiten keren. Ik zie zo'n dagvaarding absoluut niet zitten. Dat zou echt heel slecht nieuws zijn.'

Daar zijn ze het roerend over eens. Ze willen geen van drieën dat iemand hun financiële was buiten hangt, dat weet Danny. Want de lakens zijn niet helemaal fris.

‘En nu zitten we met het probleem,’ zegt Danny, ‘dat we alleen de Republi-
keinen met donaties hebben gesteun-’

‘Die hebben we in onze zak,’ zegt Vern.

‘Klopt,’ zegt Danny. ‘Maar de Democraten zijn ons vijandig gezind. Die
zinnen op wraak.’

‘Dus jij wilt onze vijanden geld toestoppen,’ zegt Vern.

‘Gewoon een kwestie van risicospreiding,’ zegt Danny. ‘We blijven de Re-
publikeinen steunen, maar schuiven de Democraten onder tafel ook wat toe.’

‘Steekpenningen,’ zegt Vern.

‘Geen seconde aan gedacht,’ zegt Danny. ‘Ik dacht aan een bijdrage aan
hun verkiezingscampagne.’

‘Denk jij dat de Democraten zich laten verleiden om geld van ons aan te
nemen?’ vraagt Vern.

‘Geen enkele hond haalt zijn neus op voor een bot,’ zegt Barry. ‘Maar we
moeten wel met ze gaan aanpappen.’

Danny aarzelt even en zegt dan: ‘Ik heb Dave Neal uitgenodigd voor het
feestje van vanavond.’

Dave Neal, een grote naam in de Democratische Partij. Hij heeft geen offi-
ciële functie, en dat geeft hem veel speelruimte. Wil je een gesprek met ie-
mand in de hoogste regionen van de Democratische Partij, zeggen ze, dan kan
Neal dat voor je regelen.

‘Had je misschien even met ons kunnen overleggen voor je dat deed?’
vraagt Vern.

Nee, denkt Danny, want jullie zouden me hebben tegengehouden. Dit is
typisch zo’n geval waarbij je iets op eigen houtje doet en daarna sorry zegt.
‘Jullie weten het nu. Als jullie het liever niet hebben, dan benader ik hem
niet. Hij komt naar het feestje, hij eet en drinkt wat, hij gaat terug naar het
hotel -’

‘Met een gratis suite en een pijpbeurt kom je er niet. Dit soort gasten komt
alleen in beweging voor een flinke som.’

‘We hoesten het op,’ zegt Danny. ‘Het hoort er nu eenmaal bij.’

Niemand sputtert tegen, de twee anderen zeggen dat ze meebetalen.

Dan vraagt Vern: ‘Dan, zijn onze vrouwen vanavond ook uitgenodigd?’

‘Uiteraard.’

‘Ik wist het niet, en die van mij blijft er maar over doorzeuren,’ zegt Vern.
‘Daar heb jij geen last van, mazzelaar.’

Danny ziet dat Barry zijn gezicht vertrekt.

Het was een botte opmerking – iedereen weet dat Danny weduwnaar is.

Maar Danny gelooft niet dat Vern kwade bedoelingen had; zo is Vern gewoon niet.

Danny heeft geen problemen met Vern Winegard, al kent hij zat mensen die dat wel hebben. Die kerel heeft de sociale vaardigheden van een baksteen. Hij is tactloos, slechtgehumeurd en arrogant. En toch heeft hij ook een leuke kant. Danny kan er de vinger niet op leggen, maar onder al die poeha gaat ook kwetsbaarheid schuil. Winegard is een gehaaide zakenman, maar Danny heeft nog nooit gehoord dat hij iemand belazerd heeft.

Toch voelt hij nu een steek in zijn maag; ook dit jaar is Terri niet op het verjaardagsfeestje van haar zoon.

Maar het overleg verliep goed, denkt Danny. Ik heb gekregen wat ik wou, wat ik nodig heb.

Eens kijken of we die dagvaarding met geld kunnen afwenden.

Zo niet, dan moet ik iets anders verzinnen.

Hij werpt een blik op zijn horloge.

Hij heeft net genoeg tijd om zijn volgende afspraak te halen.

3

Danny wordt wakker en opent zijn ogen. Lange, zwarte lokken, een ranke hals, een zweem van een muskusachtige geur. Zweetdruppeltjes op een blote schouder, zelfs al houdt de airco de kamer aangenaam koel.

‘Heb je geslapen?’ vraagt Eden.

‘Ik was geloof ik wel even weg,’ zegt Danny. Een dik understatement, denkt hij, nog slaapdronken. Je sliep zo diep, je leek wel dood. Een postcoïtaal middagslaapje. ‘Hoe laat is het?’

Eden Landau brengt haar pols omhoog en kijkt op haar horloge. Grappig, dat doet ze bij het uitkleden nooit af. ‘Kwart over vier.’

‘Shit.’

‘Wat is er?’

‘Ians feestje.’

‘Dat begint toch pas om halfzeven?’ zegt ze.

‘Klopt,’ zegt Danny. ‘Maar ik moet nog wat dingen doen.’

Ze rolt opzij om hem te kunnen aankijken. ‘Je mag genieten hè, Dan? En slapen mag je ook.’

Dat heeft Danny vaker gehoord. Het klinkt aannemelijk en logisch is het ook, maar het sluit niet aan bij de realiteit van zijn dagelijks bestaan. Hij is verantwoordelijk voor twee hotels, honderden miljoenen dollars, duizenden werknemers, tienduizenden gasten. In een casino werk je niet van negen tot vijf – er hangen vanzelfsprekend geen klokken en er kan op werkelijk elk moment van de dag een probleem ontstaan.

‘Als iemand weet dat ik van dingen kan genieten, ben jij het wel,’ zegt hij.

Klopt, denkt ze.

Maandag, woensdag en vrijdag, om twee uur precies.

Het bevalt haar prima zo. Hun afspraakjes passen perfect in haar week-schema, want ze geeft les op dinsdag en donderdag, en een avondles op woensdag. Dr. Eden is eerstelijnspsycholoog en algemeen psycholoog. Haar cliënten komen voor psychoanalyse, cognitieve gedragstherapie en hulp bij gedragsproblemen.

Soms, als ze aan het eind van de middag of ’s avonds cliënten ontvangt,

vraagt ze zich af wat die ervan zouden vinden als ze wisten dat ze pas net uit bed was na een van deze afspraakjes. Ze grinnikt als ze eraan denkt.

‘Wat?’ vraagt Danny.

‘Niks.’

‘Lach je wel vaker zomaar?’ vraagt Danny. ‘Misschien moet je eens met een zielenkijper gaan praten.’

‘Doe ik ook,’ zegt ze. ‘Dat is verplicht in mijn beroepsgroep. En “zielenkijper” is beledigend. Zeg liever “therapeut”.’

‘Weet je zeker dat je niet naar het feestje wilt komen?’ vraagt hij.

‘Ik heb cliënten vanavond. En trouwens...’

Ze maakt haar zin niet af. Ze weten allebei hoe het zit. Eden wil hun relatie geheimhouden.

‘Waarom is dat?’ vroeg Danny haar eens.

‘Ik heb niet zo’n behoefte aan gedoe.’

‘Wat voor gedoe?’

‘Nou ja, de shit die de vriendin van Danny Ryan nou eenmaal over zich heen krijgt,’ zei Eden. ‘Ongewenste aandacht, de media... Om te beginnen zou jouw reputatie me hinderen bij mijn werk. Mijn studenten zouden me minder serieus nemen, en hetzelfde geldt voor mijn cliënten. Ten tweede: ik ben introvert. Jij denkt dat je een hekel hebt aan feestjes, Dan, maar ik háát feestjes. Als ik voor mijn werk naar een receptie moet, dan kom ik altijd laat aan en ga ik er al snel weer vandoor. Ten derde, en sorry dat ik het zeg, maar er zijn weinig plekken die me zo somber stemmen als casino’s. De wanhoop die daar in de lucht hangt zuigt alle levensvreugde uit me. Ik ben geloof ik al in geen twee jaar op de Strip geweest.’

Eerlijk gezegd is dit een van de redenen waarom hij zich tot haar aange trokken voelt. Zij is de absolute tegenpool van de meeste vrouwen die hij in Las Vegas tegenkomt. Eden heeft niks met glitter en glamour, uitgebreid tafelen, feesten, shows, cadeaus, beroemdheden.

Helemaal niks.

Ze wist het eens treffend te verwoorden. ‘Een minnaar moet aardig zijn. En verder wil ik lekkere seks en goede gesprekken, dat is het wel zo’n beetje.’

Aan Dan heeft ze een goeie. Hij is voorkomend, gevoelig, en zijn ouderwetse hang naar hoffelijkheid grenst aan seksisme maar is het net niet. Hij is goed in bed en na de seks hebben ze leuke gesprekken, al heeft hij nul verstand van literatuur.

Eden leest veel. George Eliot, de zussen Brontë, Mary Shelley. De laatste tijd is het Jane Austen voor, Jane Austen na. Voor de eerstvolgende vakantie

heeft ze zelfs, in haar eentje gelukkig, een speciale Jane Austen-reis geboekt.

Ze heeft geprobeerd om Dan ook iets anders te laten lezen dan managementboeken.

‘Je zou *Gatsby* eens moeten proberen,’ zei ze op een keer.

‘En waarom dan wel?’

Omdat het over jou gaat, dacht ze, maar ze zei: ‘Ik denk gewoon dat je het leuk zou vinden.’

Eden weet het een en ander over zijn verleden, net als iedereen die wel eens bij de supermarkt in de rij staat. De roddelpers smulde van zijn affaire met filmster Diane Carson. En toen Diane Carson zelfmoord pleegde nadat hij het had uitgemaakt, ging het in de media een tijdlang nergens anders over.

Dan werd een gangster genoemd, hij zou lid zijn van de maffia. Er gingen geruchten dat hij een drugshandelaar was, een moordenaar.

Het strookt totaal niet met de man die zij kent.

De Dan Ryan die zij kent is aardig, beheerst en zorgzaam.

Maar ze bezit genoeg zelfkennis en professioneel inzicht om in te zien dat ze kickt op het aura van gevaar en criminaliteit waarmee hij omgeven is. Zij komt uit een doodnormale, uiterst respectabele familie, dus het is begrijpelijk dat dit haar juist aanspreekt.

Eden voelt zich een beetje schuldig, ze weet dat ze flirt met verdorvenheid. Stel nu eens dat die verhalen over Dan kloppen? Dat ook maar een deel ervan waar gebeurd is? Is het dan verstandig om zich, letterlijk, aan hem bloot te geven?

Het is een vraag die ze op dit moment niet wil beantwoorden.

Dat met Dan en Diane Carson is alweer zes jaar geleden, maar Eden is ervan overtuigd dat hij zielsveel van haar hield. Zelfs nu nog hangt er een zweem van verdriet om hem heen. Maar hij is ook weduwnaar, dus daar kan het ook mee te maken hebben.

Ze kennen elkaar van een wandeltocht waarmee geld werd ingezameld voor kankeronderzoek; ze zouden elk drie dagen achter elkaar zo’n dertig kilometer lopen. Dan liet zich sponsoren door zijn rijke vrienden en collega’s en haalde een godsvermogen op.

Maar hij heeft wel echt gelopen, dacht ze, terwijl hij ook gewoon een cheque had kunnen uitschrijven.

Ze zei tegen hem: ‘Wat een toewijding.’

‘Klopt,’ zei hij. ‘Mijn vrouw... mijn overleden vrouw.’

Ze baalde dat ze het had gezegd.

‘En jij?’ vroeg hij.

‘Mijn moeder.’

‘Wat naar.’
Hij vroeg of ze iets over zichzelf wilde vertellen.
‘Ik ben een wandelend stereotype,’ had Eden gezegd. ‘Een Joodse meid uit de Upper West Side die naar Barnard ging en psychotherapeut werd.’
‘Wat doet een New Yorkse psychiater –’
‘Psycholoog.’
‘Psychológ – in Las Vegas?’
‘De universiteit bood me een contract voor onbepaalde tijd aan,’ zei ze.
‘Als mijn vrienden in New York me die vraag stellen, dan zeg ik dat ik een pesthekel heb aan sneeuw. En hoe zit het met jou? Wat doe jij?’
‘Ik doe iets in de gokwereld.’
‘In Las Vegas? Ga weg!’
Hij stak een hand op. ‘Nee, echt. En trouwens, ik heet Dan.’
‘Ik maakte maar een geintje,’ zei ze. ‘Iedereen kent Dan Ryan. Zelfs ik, en dat terwijl ik niks met gokken heb.’
Dat was op de eerste wandeldag. Pas op dag drie, na een dikke vijftien kilometer, durfde hij haar mee uit te vragen.
Het verbaasde haar hoe onbeholpen hij te werk ging.
Voor een man die iets had gehad met een filmster, een van de mooiste vrouwen op aarde, voor een miljardair, een casino-eigenaar voor wie de prachtigste vrouwen binnen bereik waren, was hij opmerkelijk verlegen.
‘Ik vroeg me af of... ik bedoel, als je niet wilt dan snap ik het natuurlijk... geen enkel probleem... maar ik dacht... eh... ik wou vragen of je een keertje met me uit eten wilt.’
‘Nee.’
‘Ah. Oké. Geen probleem. Het spijt me dat –’
‘Nee joh, dat is niet nodig,’ zei ze. ‘Ik wil niet met je *uit* eten gaan. Als je langskomt en iets te eten meeneemt, dan...’
‘Ik kan een van mijn chef-koks vragen –’
‘Take-out,’ zei ze. ‘Van Boston Market. Ik ben gek op hun gehaktbrood.’
‘Donderdagavond zou kunnen. Komt dat jou ook uit?’
‘Ik kan die avond vrijmaken,’ zei ze. ‘En Dan, dit blijft onder ons, spreken we dat af?’
‘Schaam je je nu al voor me?’
‘Ik wil mijn naam gewoon niet in de roddelbladen zien.’
Eden hield voet bij stuk. Af en toe samen eten, prima; drie middagen samen tussen de lakens kruipen, prima. Maar verder niks. Ze heeft geen behoefte aan drama, niemand hoeft te weten dat ze iets met Danny heeft.

‘Dus je hebt mij eigenlijk alleen voor de seks,’ zei Danny op een middag.
Ze keek hem lachend aan. ‘Jij bent niet de vrouw in deze relatie, hoor.
Maar mag ik jou eens vragen: bevalt de seks je?’

‘Geweldig.’

‘Ben je te spreken over het gezelschap?’

‘Kan niet beter.’

‘Waarom zou je dan iets willen veranderen? Daar kan het alleen maar slechter van worden.’

‘Denk jij nooit aan trouwen?’

‘Ik ben al eens getrouwd geweest,’ zei ze. ‘Dat was niks.’

Haar ex-man Frank was een leuke kerel. Trouw, aardig ook, maar bezitterig. Hij had last van controledwang. Hij vond het niet fijn als ze ’s avonds afspraken had met patiënten, mokte als ze zich terugtrok met een goed boek. Hij wilde haar voortdurend meeslepen naar etentjes met de partners van zijn advocatenkantoor, avonden waarop ze niets te zeggen had en zelden iets interessants hoorde.

Het aanbod uit Las Vegas kwam op het juiste moment.

Ze zei zowel Frank als New York vaarwel. Ze had het gevoel dat ook hij opgelucht was, al zou hij dat nooit laten merken. Zij was gewoon niet de vrouw die hij nodig had.

Tot haar grote verrassing merkt Eden dat het leven in Las Vegas haar uitstekend bevalt. Het leek haar een goede plek om op adem te komen voordat ze verhuisde naar een stad met meer cultuur. Een pitstop om te herstellen van vijf jaar huwelijk.

Maar ze geniet van de zon en de hitte en ze ligt vaak met een boek aan het zwembad bij haar appartementencomplex. Het leven is hier veel makkelijker, heel anders dan in New York, waar je werkelijk voor alles moet knokken – woonruimte, een taxi, een zitplaats in de metro, een kop koffie, alles.

Bij haar werk op de campus heeft ze een eigen parkeerplaats. Het gezondheidscentrum waar ze haar cliënten ontvangt beschikt over een overdekt parkeerdek waarop zij een eigen plek heeft. Bij haar appartement hetzelfde verhaal.

Het is allemaal zoveel makkelijker.

Ook boodschappen doen is hier eenvoudig, terwijl dat in New York altijd een heel gedoe was, vooral als er sneeuw of natte sneeuw viel. Hetzelfde geldt voor bezoeken aan de apotheek of de stomerij, doorgewone klusjes die in New York zeeën van tijd kosten.

Nu kan ze al haar tijd besteden aan belangrijker zaken.